

25 רב יוסף מוכיח את שיטתו: אָמַר רַב יוֹסֵף, בְּזוּתִי דִידִי מִסְתַּבְּרָא –
 26 כשיטתי מסתבר, דְּהָרִי אָמַר רַב יְהוּדָה, שְׁלֹשָׁה אֲנָשִׁים שָׁנְכֵנְסוּ לְבִכָּר
 27 אֶת הַחֻלְהָ, ושמעו ממנו את צוואתו בענין חלוקת ירושת נכסיו,
 28 אִם רָצוּ להעיד על דבריו בפני בית דין ולא לדון בעצמם ולחלק
 29 על פי דבריו, בּוֹתְבִין את העדות ואחר כך מעידים בפני בית דין על
 30 דבריו, ואם רָצוּ עוֹשִׂין דִין – יכולים לדון ולחלק את הירושה על פי
 31 מה ששמעו ממנו, ומשמע שיכולים לדון באותו מעמד שהם
 32 יושבים ושומעים את דבריו. וְאִי סָלְקָא דַּעְתָּךְ – ואם יעלה על
 33 דעתך לומר כדברי רבה, שיכול לחזור בו כֹּל זְמַן שִׁיּוֹשְׁבִין באותו
 34 מעמד, אִם כֵּן כיצד הם יכולים לעשות דין באותו מעמד, לִיחֻשׁ
 35 דְּלִמָּא הָרַב בֵּיה – נחשוש שמא יחזור בו אחר כך, ומכיון שעדיין
 36 יכול לחזור בו ולבטל את הדין, אין דינם דין. אלא ודאי לאחר
 37 שגמרו לעסוק באותו ענין אינו יכול יותר לחזור בו אף שעדיין
 38 יושבים שם, ולכן יכולים לדון ולחלק את הירושה על פי מה
 39 ששמעו ממנו.
 40 רב אשי דוחה את ההוכחה: אָמַר רַב אֲשִׁי, אֲמִיתָה לְשִׁמְעָתָא קָמִיה
 41 דְּרַב בְּהֵנָּא – אמרתי את שיטת רב יוסף והוכחתו לפני רב כהנא,
 42 והקשיתי לו על ההוכחה, וְלִרְבִּי יוֹסֵף האומר שיכול לחזור בו כל
 43 זמן שעסוקים באותו ענין, מִי נִיחָא – וכי מובנים דברי רב יהודה,
 44 הלא גם לשיטתו קשה כיצד יכולים לדון על פי דבריו, וְלִיחֻשׁ
 45 דְּלִמָּא הָרַב בֵּיה – והרי יש לחשוש שמא יחזור בו כשעדיין עסוקים
 46 בענין הירושה, וכיון שעדיין יכול לחזור בו לא יהא דינם דין. אֲלָא
 47 מָאִי אֵית לָךְ לְמִימַר – אלא מה יש לך לתרץ לדעת רב יוסף, שדינו
 48 של רב יהודה נאמר באופן דִּיסְלִיקוּ

1 אָכַל אִם שמעו את דבריו בְּלִילָה, אֲפִילוּ אִם הֵם שְׁלֹשָׁה, רק בּוֹתְבִין
 2 את דבריו ומעידים עליהם בפני בית דין אחר, וְאִין עוֹשִׂין דִין –
 3 ואינם יכולים לדון בעצמם על פי דברי החולה.
 4 מבאר רב חסדא: מָאִי מַעֲמָא, משום דְּבִשְׁשִׁמְעוּ את דבריו בלילה
 5 הָיוּ לְהוּ עֲדִים – נעשו עדים, שהרי באותה שעה אינם יכולים
 6 להיעשות דיינים, שאין דנים בלילה (ר"ה כו). וְהַחֲלָכָה הִיא שְׁאִין עַד
 7 נַעֲשֶׂה דִין, ואף אם עדיין לא העיד על הדבר אלא רק ראה אותו
 8 על מנת להעיד עליו, גם אז נחשב עד בדבר ואינו נעשה דין עליו,
 9 ולכן אינם יכולים לדון למחרת על פי ראייתם, אלא להעיד בפני
 10 בית דין אחר שידונו למחרת על פי עדותם.
 11 אָמַר לִיה רַבָּה בַר חֲנִינָא לאביי, אִין, הָכִי נָמִי קָאֲמִינָא – אכן כך
 12 היתה גם כוונתי לפרש ברייתא זו, שדווקא ביום אפשר לדון
 13 בחלוקת נחלות ולא בלילה, ולא כפי שהבנת בתחילה שאדם המת
 14 בלילה אינו מוריש לבניו.
 15 אגב שהביאה הגמרא את דברי רב יהודה בשלשה שנכנסו לבקר
 16 את החולה, מביאה הגמרא מחלוקת בענין חזרה לאחר קנין מתנה,
 17 שאחד מן החולקים בזה מסתייע מדבריו: אִתְּמַר – שנו בני
 18 הדישה, קִנְיָן שעשה אדם כשנתן מתנה לחבירו, עַד אֲמִיתִי חוּזַר –
 19 עד מתי יכול הנותן לחזור בו מהקנין שעשה, רַבָּה אָמַר, יכול
 20 לחזור בו כֹּל זְמַן שִׁיּוֹשְׁבִין באותו מעמד, ואף שגמרו לעסוק בענין
 21 המתנה, כיון שעל דעת כן עשה את הקנין, שיוכל לחזור בו כל זמן
 22 שיושבים באותו מעמד. וְרַב יוֹסֵף אָמַר, יכול לחזור בו רק כֹּל זְמַן
 23 שְׁעוֹסְקִין בְּאוֹתוֹ עֲנָן של המתנה, אבל אם גמרו לעסוק בענין זה,
 24 אף שעדיין יושבים באותו מעמד, אינו יכול לחזור בו.

אגרות קודש

ב"ה, פסח שני, תשט"ו
ברוקלין.

הנהלת צעירי אגו"ח באה"ק ת"ו

סניף תל אביב

ד' עליהם יחיו

שלום וברכה!

לפלא שזה זמן ארוך ביותר שאין מהם כל מכתבים, ובודאי יתקבל ימים אלו מכתבם בפרטית המתאימה מפעולותיהם בכלל, ובנוגע להמפעלים דחדש ניסן ולי"ג בעומר בפרט, וכן ע"ד השתתפותם בהרישום ההכנות לימי החופש וכו'.

מאשר קבלת שני טופסים של הבטאון, ונראה מהשער והשינוי שבו שהשיגו רשיון להופעתו, ולא דוקא בתור פנימי, ובטח גם עד"ז יכתבו בקרוב. ויה"ר שיהי בשעה טובה ומוצלחת ויצליח הבטאון להיות צנור דרך בו יבוא פנימיות תורת החסידות הדרכותי ומנהגי, בסביבתם הקרובה וגם בסביבה שלע"ע עדיין איננה קרובה, וכידוע פתגם כ"ק מו"ח אדמו"ר זצוקלה"ה נבג"מ זי"ע, שהלימוד מפסח שני הוא שתמיד יש לתקן, ואפילו את זה שהי טמא או בדרך רחוקה, ואפילו - לכם שעשה זה מרצונו.

נתעכב שילוח מכ' זה. וז"ע נתקבל מכתבם מט"ז אייר.

בברכת הצלחה בעבודתם בקדש.

בבא בתרא דף קיד עמוד ב תלמוד בבלי המבואר "שפה ברורה – עוז והדר" (ליום שלישי) רכט

21 זאת התנא ברישא, שהאיש את אמו, והאיש את אשתו ובני אחיות
22 את אחי אמו, נוחלין ולא מנחילין, ומבואר בזה שהאשה את בנה,
23 האשה את בעלה ואחי האם, מנחילים ולא נוחלים.
24 משיבה הגמרא: הא קא משמע לן, דדין 'אשה את בנה' הוא דומיא
25 ו-דומה לדין 'אשה את בעלה', מה לגבי אשה המנחילה את בעלה
26 הדין הוא שאין הבעל יורש את אשתו כשהיא בקבר, כלומר
27 כשנפלה לה ירושה לאחר שמתה, אין הבעל יורשה, וכן אינו
28 יורשה לאחר שמת כדי להנחיל לשאר קרוביו, אף אשה המנחילה
29 את בנה, אין הן יורש את אמו כשהיא בקבר ומתה אחריו, כדי
30 להנחיל לאחיו מן האב – שירשהו אחיו מן האב שאינם בני אמו,
31 אלא שאר יורשי אמו יורשים אותה.
32 הגמרא מביאה שיטה החולקת על משנתינו בענין ירושת האם את
33 בנה: אמר רבי יוחנן משום רבי יהודה בן רבי שמעון, דבר תורה –
34 יש ללמוד מהכתוב בתורה, שהאב יורש את בנו ואת בתו, וכן
35 האשה יורשת את בנה ואת בתה, שנאמר לגבי ירושת אשה (במדבר
36 לו ח) 'וכל בת ירשת נחלה מן בנות בני ישראל', ויש ללמוד מכך
37 שנכתב 'מטות' בלשון רבים, שמקיש הכתוב מטה ו-משפחת האם
38 למטה האב, ולומדים מכך, מה במטה האב האב יורש את בנו, כפי
39 שדרשו בברייתא לעיל (קדח), אף מטה האם, אשה יורשת את בנה,
40 כשמת האב.

1 מענינא לענינא – שהפסיקו לעסוק באותו ענין ועברו לענינים
2 אחרים, ואינו יכול לחזור בו, אם כן הקא נמי – גם כאן במימרת
3 רב יהודה, נבאר לדברי רבה שמדובר באופן דקמו והדר יתיבו –
4 שקמו וחזרו וישבו, דאינו יכול לחזור בו, ויכולים לדון על פי
5 צוואתו.
6 הגמרא מביאה את המקומות שבהם ההלכה כרב יוסף: והלכתא
7 בנותיה דרב יוסף – ההלכה היא כרב יוסף בשלשה מקומות: א.
8 בשלשה – במקרה המובא לעיל (יב), שהקונה שדה על גבול שדה
9 אביו, ומת האב, אינו יכול לדרוש מאחיו שיתנו לו חלק בשדה
10 האב הסמוכה לשדהו. ב. ענין – המחלוקת בסוגייתנו, שהנותן
11 מתנה ועושה קנין, סובר רב יוסף שיכול לחזור בו כל זמן שעוסקים
12 באותו ענין. ג. ופירשה – במה שאמר רב יוסף (לקמן קמג) שבעל
13 האומר לאשתו 'נכסי יהיו לאחר מיתתי לך ולבניך', ויש לו כמה
14 בנים, אין אומרים שיתחלקו הנכסים בין כולם בשוה, אלא זוכה
15 האשה בחצי מנכסיו, ומחציתם השניה תתחלק בין כל בניו,
16 שהמזכיר יחיד אצל המרובים לענין מתנה כוונתו שיטול היחיד
17 במתנה כחלקם של המרובים.
18 שנינו במשנה (קח): האשה את בנה וכו', והאשה את בעלה, ואחי
19 האם, מנחילין ולא נוחלין. שואלת הגמרא: הא תו למא לי – מדוע
20 חזרה המשנה והשמיעה שוב דינים אלו, הא תנא ליה – והרי שנה

אגרות קודש

ב"ה, י"ז אייר, תשט"ו

ברוקלין.

שלום וברכה!

במענה על מכתבו מיו"ד לחדש אייר, בו מבקש תיקון על וכו', ואופן איך להלחם נגד זה בעתיד,
היאוש ותוקף אותו וכו'.

והנה מבואר בכמה מקומות אשר היאוש הוא אחד התחבולות והדרכים של היצר הרע להפיל
את האדם ברשתו, ע"י ההסברה שכיון שלא יהי' בידו לנצח היצה"ר, ח"ו, הרי אין תכלית ותועלת
במלחמתו נגדו, ומובן שרעיון זה הוא אפיקורסות ר"ל היפך האמונה, אשר השי"ת הוא בורא כל
העולם והאדם בכללו, ולית אתר פנוי מני' ואמר לו בתורתו הק' בראתי יצה"ר בראתי לו תורה תבלין,
אלא שכל האומר אין לי אלא תורה אפילו תורה אין לו, וכבר ידוע פסק רז"ל אשר ח"ו לא זכה, הרי
ר"ל יכולה להעשות לו סם מיתה (יומא ע"ב ב), לכן מוכרחת התפלה לפני אדון כל שהיא בקשת צרכי
האדם, והצללת נפשו עאכ"ו, וכדי שתהי' התפלה מקובלת, צריכה להיות בטהרה ובפירוש המלות
עכ"פ, ומה טוב לעתים קרובות ותכופות בנתינת קודם [התפלה] איזה פרוטות לצדקה, וכדרי"ל עה"פ
אני בצדק אחזה פניך, ויתנהג בכל הנ"ל ויאמר לאחר התפלה של שחרית בכל יום השיעור תהלים
כפי שנחלק התהלים לימי החדש, וכשיעשה את כל זה - אף כי כמנהג ישראל צ"ל בלי נדר - אזי לאט
לאט תקל עליו המלחמה ומעט מעט יגרש את היצה"ר מגבולו, ומהנכון הי' שילמוד בעל פה מהתחלת
פרק מ"א בספר התניא עד התיבות כעומד לפני המלך (שם דף נ"ו ריש עמוד ב), כן הי' מהנכון שיבדוק
התפילין שלו.

בברכת הצלחה בכל הנ"ל,

בשם כ"ק אדמו"ר שליט"א

מזכיר